

09.08.2009 Sauk

Pühapäevale kohaselt magasid kõik vaikselt üsna kaua. Kell 6 hommikul ei liikunud keegi ringi. Kuid pärast hommikusööki, kui kõik juba ärkvel olid, hakati meile tutvustama molluskite mitmekesisist maailma. Keegi teo-tädi rääkis meile alguses päris pikalt erinevaid tiguide kogumise meetoditest ja umbes lõunaajal läksime me välitöödele, et otsida metsa alt või niidult kõdu. Oli kaks võimalust. Kas võtta ette ruutmeeter ja korjata sealt üles kõik kõdu, mis sealt leida võis, või sõeluda kõdu läbi sõela, et see purki pista. Ülejäänud pärastlõuna me veetsime spaatliga kõdu uurides ja sealt väikeseid tiguseid otsides. Rudolf üritas sellest võistlust teha, kes kõige rohkem leiab, aga tõenäoliselt ei läinud keegi selle võistlusmomendiga kaasa. Võideti hoopis eriauhindu: Kaarel ja Kristiina leidsin tõenäoliselt maailma kõige väiksema teokarbi, mis eristas tavalisest liivaterast see, et tal oli spiraalne muster.

Pärast Viidumäe kõhtjalgsete fauna uurimist läksime me Loona mõisast üle tee asuvasse metsaparki (?), kus meid ootas paras kõhutäis supi ja magustoiduga. Kõhud täis, läksime me sinna samma parki ka väiksele ringkäigule, kus sai proovida vikatiga heina niita, tutvuda loomade koljudega, niisama samblaid uurida ja puude otsas ronida. Selle viimase tarvis oli ühe salutukakese puude vahele pingutatud köied ja me ei lasknud eriti kaua neil oodata, sest mõne hetkepärast olime me puude vahel nagu üks mees. Tüdrukud küll kiikusid.

Õhtuks oli mõeldud mina Kihelkonda ja sealt edasi mereäärde, kuid pärast Kihelkonnast lahkumist lagunes me seltskond mitmeks subühikuks. Raske on täpselt öelda, kus keegi oli, aga mina ja Mark üritasime gruppi, kus Aivo oli, üles leida. Lõpuks jõudsime me ühe maha jäätud tuletornini, kust oli hea kuulmise korral võimalik kuulda, kuidas meie otsitav seltskond ujus. Teoreetiliselt teised üles leidnud, otsustasime, et uurime pigem põhjalikumalt lähiümbruskonna linnulist faunat. Oh, neid linde on mere ääres palju. Mingil hetkel leidsid selle tuletorni üles ka terve parv mingeid kiletiivalisi, kes kasutasid seda torni ilmselt kui meeldivat kokkusaamiskohta. Jättes kiletiivalistele nende privaatsust ronisime tornist alla ja läksime mere kallastmööda uurimisretkele. Üks ühes suunas, teine teises. Pärast päikeseloojangut tundus hea mõte tagasi hakata väntama. Kihelkonna poe juures liitusime me jälle teistega, kes parandasid seal Aivo ratta kummi. Kui ka see korras, siis liikusime meie seltskonnale iseloomuliku vaigse tempoga tagasi Viidumäele.